

Dominik Macák

Prikázanie

Žijeme v dobe, kedy si my vyberáme, koho budem mať a koho nebudem mať rád. Dokonca, u niektorých mladých je toto rozhodnutie motivované negatívnym postojom rodičov. Mám právo na toto rozhodnutie. Aj preto pri čítaní slov z Lukášovho evanjelia vyskakujú hneď dve skutočnosti, ktoré u mnohých vzbudzujú otázky: Prvá sa dotýka chápania samotnej skutočnosti Lásky. Čo je to vlastne láska - pocit, rozhodnutie, bratie, dávanie...? Nechcem sa tu rozpisovať o tejto téme. Skôr odporúčam knihy, ktorých je v našich kresťanských knižkupectvách na túto tému množstvo. Napríklad, niečo také ľahšie 5 jazykov lásky od Garyho Chapmana, možno niečo „náročnejšie“ Štyri lásky od C.S. Lewisa, alebo encyklika pápeža Benedikta XVI. Deus Caritas est.

Druhá sa dotýka toho, či človek je schopný milovať „na rozkaz“, na základe nejakého nariadenia. Dokonca, či má niekto právo rozkazať milovať v súčasnej dobe, ktorú nazývame „mentalita práv“, ale bez prijatia konzekvencií. V súčasnosti sme nahradili pojmy príkaz, zákaz, nariadenie slovami práva či stratégie, ktoré v sebe už nenesú aspekty dôsledkov a konzekvencií.

Na pochopenie týchto skutočností je potrebné poznať význam slova „prikázanie“. Biblia o tom jasne hovorí: „Prikázanie je totiž lampou, poučenie svetlom, výčitky pri výchove sú cestou života“ (Prís 6,23). Takto prikázania, dokonca poučenie či výčitky, sú nám dané, aby sme v slobode dokázali kráčať cestou života. Oni nezáväzujú, oni otvárajú človeka pre prijatie slobody Božieho stvorenia. Teda prikázania sú vyjadrením Božej lásky voči človeku (aj preto láska, ktorá nebolí, ktorá sa nezrieka, ktorá nezužuje svoj priestor, nie je láskou) a sú zároveň prorockým hlasom na našej ceste života (oni totiž hovoria aj o konzekvenciách - ak nebudeš takto konať, dopadneš takto).

Na otázku učiteľa zákona, ktorý by mal veľmi dobre poznať odpovedá: „ktoré prikázanie v Zákone je najväčšie?“ Ježiš Kristus odpovedá s pomenovným dvoch: „Milovať Boha“ a „milovať blížneho“. Súčasne tým zväzuje tieto dve prikázania lásky. Predstavuje človeku úzke prepojenie medzi láskou voči Bohu a láskou voči stvorenstvu. Napriek tomu je medzi nimi rozdielny akcent. Keď Ježiš hovorí o láske voči Bohu, hovorí o totálnej láske - „celým svojím srdcom, celou svojou dušou a celou svojou mysľou!“

Láska voči blížnemu je založená na hodnote lásky voči sebe samému: „Milovať budeš svojho blížneho ako seba samého!“ Preto nehovoríme o dvoch paralelných láskach. Ale, že láska voči blížnemu a voči spoločenstvu je konkrétnym prežívaním lásky voči Pánovi. Miluješ blížneho jedine vtedy, ak miluješ Pána.

Skúsme prejsť ku konkrétnosti nášho života. Nekonáme správne ak v konkrétnom živote tieto dve lásky oddeľujeme. Niektorí zdôrazňujú lásku voči Bohu, majú pred sebou jedine duchovný rozmer tohto prikázania: neustále modlitby, citová skúsenosť s Bohom, obrátenie a ľútosť nad hriechmi sú prejavom viery. Vidiac len Božiu dimenziu a zabudajúc na konkrétneho človeka pred sebou. Druhý omyl je, ak sa zdôrazňuje len antropologický či spoločenský rozmer: boj za spravodlivosť, za solidaritu či toleranciu prekryje lásku voči Bohu. Často v horlivosti za túto spravodlivosť, za práva zabudneme na osobu Boha.

Pre najlepšie pochopenie tohto prikázania nám pomáha samotné Evanjelium, ktoré pozýva k slobode človeka bez toho, aby sme odpísali Boha a jeho zvrchovanosť. Súčasne ak hovoríme o Bohu, bez toho, aby sme nezabudli na človeka. Kresťanský otec tak nemôže povedať manželke, ktorá ho prosí o pomoc: „Teraz ma nechaj, modlím sa ruženec.“ Na druhej strane, žena-matka: „Pane Bože, prepáč, ale dnešnú nedeľu nemôžem ísť do kostola, lebo prišli deti na návštevu.“ V tomto prepojení medzi jedným a druhým rozmerom prikázania lásky vidím prítomnosť Božej lásky, ktorá mi otvára oči, aby som videl pravdu života. Prežíval niečo ako „osobný realizmus“ života lásky - nežil v omyle egoizmu, pýchy, konzumizmu, ľahostajnosti, ale v pravde vedel milovať ľudí a Boha.

Mt 22,34-40: Keď sa farizeji dopytali, že Ježiš umlčal saducejov, zišli sa a jeden z nich, učiteľ zákona, sa ho spýtal, aby ho pokúšal: „Učiteľ, ktoré prikázanie v Zákone je najväčšie?“ On mu povedal: „Milovať budeš Pána, svojho Boha, celým svojím srdcom, celou svojou dušou a celou svojou mysľou! To je najväčšie a prvé prikázanie. Druhé je mu podobné: Milovať budeš svojho blížneho ako seba samého! Na týchto dvoch prikázaniach spočíva celý Zákon i Proroci.“

*Kriste, ty život, vzkriesenie
a nádej na odpustenie,
hľadáme k tebe v dôvere,
keď smrť nám klope na dvere.*

*Aj tebe smrtné úzkosti
prenikli do žíl, do kostí;
porúčal si sa Otcovi
a svet si smrťou obnovil.*

*Na seba naše neduhy
vzal si a trpel za druhých;
daj, by sme s tebou trpeli,
v náručí Otca umreli.*

*Rozpiate ruky, plné rán,
otváraš srdce dokorán,
by si nás k sebe pritiahol,
keď smrť v nás budí strach a bôľ.*

*Zlomil si smrti závozy,
križom si nebo otvoril:
nech nik zúfalo nesmúti,
veď ty dáš život po smrti.*

*Hľa, naši bratia, naša kosť,
odobrali sa na večnosť;
daj, nech sa s tebou radujú
a za dar spásy ďakujú. Amen.*

Boh môjho srdca

Ž 73, 1.13.21.26: *Aký dobrý je Boh voči statočným, Boh voči tým, čo majú srdce čisté. Nuž povedal som si: „Veru nadarmo som si srdce čisté zachoval a v nevinnosti som si ruky umýval. Moje srdce je plné trpkosti a celé vnútro doráňané. Hynie mi telo i srdce, no Boh je Boh môjho srdca a podiel večitý.*

Múdry Bože, opäť si chcem uvedomiť, že ty vieš, čím všetkým žijem vo svojom srdci. Ty poznáš moje túžby, trápenia, nádeje a obavy. Ty vieš, čomu všetkému nerozumiem a čím všetkým trpím. Ty vieš, ako sa raz cítim tak blízko pri tebe, a inokedy mám pocit, akoby som ťa ani nevnímal. Vieš, ako sa trpkosť zmocňuje môjho srdca, keď sa stretám s nespravodlivosťou, krivdou a neláskou, ba s tým, čo by bolo schopné narúšať moju vieru a dôveru v teba. Dobre vieš, ako mi naháňa strach predstava, že sa zlo chopí moci a nemravnosti sa otvárajú dvere nepredstaviteľných možností.

To všetko by ma mohlo uvádzať do rozpakov a spochybňovať, že je správne a zmysluplné zachovávať tvoje slová a prikázania. Vystavuje ma to pokušeniu, či sa vyplatí zachovať si čisté a statočné srdce, či má zmysel zriekanie a vernosť tebe, keď sa darí tým, čo robia zlo, keď som druhým často iba na posmech a odmietajú ma.

Môj Bože, hoci sa zmlúvaš a odpúšťaš, viem, že cesta hriechu, zla a nepravosti sa sama osebe nikdy nestane dobrou. Ty máš záľubu v srdci čistom, pokornom, milujúcom a vernom. Posilni moju dôveru v teba vo chvíľach, keď sa zlí vystatujú svojou nepravosťou a javia sa ako víťazi života.

Nedaj, aby moju dôveru v teba oslabil pohľad na tých, ktorí šliapu po твоjich prikázaniach a zdanlivo im všetko vychádza.

Nedaj, aby som ťa stratil spred očí, veď ty si Boh môjho srdca. Úpenlivo prosím, navždy ním zostaň.

Nedopuť, aby sa môjho srdca zmocnilo niečo, čo by ma odlúčilo od teba. Veľmi túžim, aby boli vo mne vždy pravdivé slová, keď vyznávam: *Mám a nosím v sebe Srdce môjho Boha a Boha môjho srdca.*

Bože môj, nauč ma zostať ti verným vo všetkých chvíľach života. Nauč ma, aby som sa nikdy neprestal starať o čistotu svojej lásky a svojho srdca.

Daj, aby som nestratil dôvernosť s tebou ani vtedy, keď je moje srdce plné trpkosti.

Daruj mi milosť dôverovať ti, aj keď nechápem, milovať ťa, aj keď ťa necítim, byť s tebou, aj keď sa mi zdá, že ťa tu niet.

Josef Šuppa SJ „Modlitby srdca“

Povzbudenie: *Využime príležitosť získať odpustky pre duše v očistci tým, že sa pripravíme ku sviatosti zmierenia.*

Odpustky 1. Veriaci, ktorý v deň Spomienky na všetkých zosnulých nábožne navštíví kostol alebo kaplnku a pomodlí sa Modlitbu Pána a urobí vyznanie viery (Verím v Boha), môže získať úplné odpustky, ktoré sa môžu privlastniť iba dušiam v očistci. Okrem tohto odpustkového úkonu sa žiada splniť tri podmienky: sv. spoveď (krátko predtým alebo potom), sv. prijímanie (najlepšie v ten istý deň) a modlitba na úmysel Sv. Otca (stačí Otčenáš, Zdravas' a Sláva). A ďalej, ako vo všeobecnosti, treba vylúčiť akúkoľvek pripútanosť k hriechu aj k všednému. Tieto odpustky možno získať od poludnia predchádzajúceho dňa až do polnoci určeného dňa.

2. Veriaci, ktorý nábožne navštíví cintorín a aspoň myslou sa pomodlí za zosnulých, môže získať odpustky, ktoré sa môžu privlastniť iba dušiam v očistci, raz denne od 1. novembra do 8. novembra, treba splniť aj ďalšie podmienky. Jedna. sv. spoveď však stačí na všetky odpustky.

Radost' z malých zázrakov

Nože sa pozri na oblaky, ako tiahnu: prchavé útvary, v ktorých tvoja fantázia odhalí tajomné tvory.

Pozri sa na dieťa, ako maľuje.

Jeho fantázia vyčarí farebnými ceruzkami na kúsočku papiera celučký svet.

Pozri sa na babičku, ako hladká mačku, na párik zaľúbencov na autobusovej zastávke, na dieťa spiacie v kočiari.

A zistíš, že vo všetkom je viac, než vidno na povrchu: spomienka na raj.

Každý deň ukrýva v sebe zázraky.

Sotva sa dajú všetky spočítať.

Tie najjednoduchšie a najpodstatnejšie veci svojho bytia si človek uvedomuje najmenej. Aký je preňho dôležitý čerstvý vzduch, zistí, až keď mu hrozí udusenie. A aké je krásne môcť dýchať, dozvie sa, až keď umiera.

*Radost' z malých každodenných zázrakov:
To je ten kľúč, ako byť každý deň trochu šťastný.*

Adalbert L. Balling „Mám ťa rád“

Sväté omše v 30.týždni cezročného obdobia - (A)

30.X. pondelok *Spovedanie 16:00 - 17:00 a po sv. omši*

17:00 *Za Ľ Antona a Apolóniu Jurčovičových, dcéru Jozefínu a za Ž Dominika*

31.X. utorok *Spovedanie 16:00 - 17:00 a po sv. omši*

17:00 *Za farníkov*

1.XI. streda *Všetkých svätých - Slávnosť*

08:00 *Za Ľ Stanislava a Ludmilu (10. výročie smrti) Novosedlíkových*

Lektori: Blahová M, Vráblová M

11:00 *Za Máriu (1. výročie smrti)*

Lektori: Kosnáčová T., Polanská Z.

15:30 *Pobožnosť na cintoríne*

2.XI. štvrtok *spovedanie len po sv. omši*

18:00 *Za všetkých zosnulých*

3.XI. piatok - Prvý piatok *spovedanie 16:30 - 18:00*

18:00 *Za Ľ Vierku a brata Miroslava Grancových a rodičov*

4.XI. sobota *spovedanie: 7:30 - 8:00 a po sv. omši*

08:00 *Za Ľ Alojza a Irenu Hajičkových a zaťov*

Upratovanie kostola č.d. 28-51

5.XI. 31. Nedel'a cezročného obdobia - (A)

08:00 *Za Ľ Jozefa Mikletiča a rodičov*

Lektori: Radakovičová J., Pešková E.

11:00 *Za farníkov*

Lektori: Šustová D., Polakovič P.

14:00 *Posvätný ruženec a litánie*

a výmena ružencových tajomstiev

Liturgický kalendár

30.X. pondelok Sv. Marcel, vojak

31.X. utorok Sv. Wolfgang, biskup

1.XI. streda **Všetkých svätých - Slávnosť**

2.XI. štvrtok **Spomienka všetkých verných zosnulých - Sp**

3.XI. piatok Sv. Martin Porres, reholník - **Sp**

4.XI. sobota **Sv. Karol Boromejský, biskup - Sp**

SLUŠNOSŤ SA VRAJ NESLUŠÍ

Synu, k dobrému skutku nepridávaj výčitku a ani k jedinému daru nepridávaj zlé slovo, čo sužuje. Či rosa neľavuje horúčosť?

Tak aj vľúdne slovo je časom lepšie ako dar. Hľa, či nieje slovo lepšie ako sám dar? Ale koho majú za dobrotivého, nech má obidvoje. Pochabý ostro nadáva: a dary nevlúdneho zožierajú oči.

(Sir 18,15-18)

Pri rozhovoroch sa zabávajte a správajte slušne. Prehovorte len vtedy, keď je to vhodné a doprajte hovoriť druhým.

(svätý František Saleský)

Pole má oči, les uši, správaj sa všade, ako sa sluší!
(slovenské príslovie)

V známej modernej piesni Veselá pesnička od IMT Smile sa spieva: „Vo väzení väzni žijú, čakajú na amnestiu a ja čakám na slobode, kedy bude slušnosť v móde. Čakám ako na deň súdny, kedy budú ľudia ľuďmi.“ Skutočne, zdá sa, že nie je miesta pre slušnosť v našej tvrdej, hrubej kapitalistickej spoločnosti. Slušnosť je považovaná za slabosť. Obraz, ktorý máme pred sebou, je bezpochyby znepokojujúci. Pozorujeme, že sa v mnohých prostrediach vyskytuje akási škaredá, hrubá, vulgárna, často až perverzná reč. Čím je kto vulgárnejší, tým je zaujímavejší. Nie je to smutné? Kedysi by sme nikdy v televízii alebo rádiu nepočuli vulgárne slovo. Koľko vulgárnosti odznieva dnes? Dokonca v parlamente, v školách, v médiách, na ihriskách, v rodinách...!

A so znepokojením pozorujeme, že to tak je aj medzi mladými. Čím vulgárnejší niekto je, tým je viac zaujímavý. Priznám sa, že je pre mňa až akési odpudzujúce, keď občas začujem, ako sa rozprávajú niektoré dievčatá. Keď sem-tam stretnem takú partiu, pomyslím si s dávkou obdivu: „Aké pekné dievčatá.“ Lenže keď ich počujem, musím jedným dychom dodať: „Oh, ako šliapu po svojej kráse.“ Také pekné dievčatá, a tak škaredo rozprávajú. Keď je dievča vulgárne, keď nadáva, správa sa neslušne, určite vtedy stráca. Iste, neplatí to len pre dievča; platí to pre každého človeka. Stráca sa tu čosi pekné a ľudské a človek sa - prepáčte mi - začína tak trochu podobať zvieraťu.

Vulgárnosť znesväčuje ľudské slovo aj samotného človeka. Vulgárnosť je nevlúdna a neľudská. Slušnosť je krásna a prítťažlivá. Na prvý pohľad sa vulgárnosť javí ako čosi silné a vľúdne ako čosi slabošské. No je to presne naopak: či nie sú tí najväčší kriklúni najväčšími slabočmi? Ak mi neveríte, choďte sa pozrieť do nejakého baru či krčmy a započúvajte sa do rozhovorov podgurážených chlapov. Na všetko nadávajú a všetko

vyriešia mávnutím ruky. Vyriešia politiku, šport, Cirkev a všetky možné spoločenské otázky s poldecákom v ruke a hrubými slovami na jazyku. Veď majú v hlavách plno - žiaľ isto nie triezveho rozumu.

Chcem ti dnes povedať, že slušnosť je krásna a povzbudiť ťa k tomu, aby si bol slušným človekom. Nechci patriť medzi tých úbohých a vulgárnych slabočov, ale medzi krásnych a slušných silákov. Stať sa vulgárnym v dnešnom svete je veľmi ľahké, to nie je žiadne hrdinstvo; kým byť dnes slušným, to už zaváňa veľkou silou vôle a obetavosťou.

Namiesto modlitby – Max Kašparú:

Poézia

Made in krčma.

Pásová výroba prázdnych slov.

Obsah sa naplniť nedá. A ak - prázdnom.

Prázdno v prázdne.

Zisk čašníkov, problémy smetiari, potrava metafyzikov.

Marián Sivoň „Moderný svätý“

NEODRADIŤ

Dvaja učni prišli na prax. Obrovská kuchyňa ich fascinovala. A tiež príležitosť stať sa načas súčasťou tohto živého organizmu. Dievčina prijímala úlohy s nadšením. Počnúc prácami podradnými až po tie zodpovedné. Prichádzala medzi prvými, odchádzala posledná. Mládenec prejavoval pri práci väčšiu rezervovanosť. Nepretrhol sa pri robote. Sem-tam sa kdesi vyparil, občas niečo prenechal kolegyňi. Stalo sa to, s čím nikto nepočítal. Šľahala plnku do torty a nevšimla si, že omylom primiešala do zmesi miesto cukru soľ. Plnkou natrela svadobnú tortu. Vtom ktosi olizol zvyšky plnky a - hrôza, torta bola slaná!

„Pozerala si drahý produkt!“ počula celá rozrušená nad sebou ortieľ. „Prax ti nezapočítam! Pre svoju nepozornosť si nám mohla narobiť hanbu,“ hrmel nad ňou hromový hlas.

Hlavu mala zvesenú, slzy na krajíčku. Túžila sa od hanby prepadnúť pod zem. Všetka jej snaha vyšla navnivoč, už nezáležalo na tom, aká bola usilovná.

„Prosím, trest je príliš tvrdý,“ zaznel hlas šéfkuchára.

„Pozorne som sledoval učnicu a zaručím sa, že sa to viac nestane.“

„Ty? Prečo? Je to azda tvoja rodina či známa?“ opýtal sa majiteľ firmy. Bol totiž rozhodnutý urobiť rázny krok, lebo pri takých chybách to považoval za potrebné. Patril k tým, ktorí sa rozhodujú bez ohľadu na názor iných. No šéfkuchára si vážil a jeho slovo bral vážne. Aj preto sa teraz zamyslel.

„Nuž, dievčina nie je moja známa,“ pokračoval šéfkuchár, „ba jej snaha sa mi zdala spočiatku aj prehnaná. Keď som však nad tým premýšľal, myslím si, že by sa stala krivda, keby ste boli voči nej taký tvrdý. Dievča urobilo chybu, ale predtým sa skutočne snažilo.“

Šéf firmy mičky odišiel. Prísne rozhodnutie zrušil a nikdy viac o ňom nehovoril. A šéfkuchár sa potešil. Pomohol dievčine, ktorej nadmerná usilovnosť mu spočiatku nebola celkom sympatická, ale keď si spomenul na svoje mladé roky, musel sa pri tej spomienke usmiať.

*Aké dôležité je dokázať povedať vo vhodnej chvíli
to, čo je potrebné. Aby pravda a spravodlivosť
nedostávali údery pod pás.*

MUDr. Jana Viznerová „Vedieť vidieť“

Ja nemám žiadne hriechy, pán farár!

Milosrdenstvo Božie nemáme načítané z knižky, ale zo života. Keby do mňa akokoľvek kopali, aj tak chcem byť kňazom. Ak aj nie kvôli niečomu inému, len kvôli tomu, že môžem spovedať. Je škoda, že nemôžem hovoriť o spovediach. Keby ste len videli tie úprimné spovede! Keď to porovnáam s tými spovedami, keď sa prídu ľudia do spovednice vychváliť: „Ja nemá žiadne hriechy, pán farár!“

„Nie? A načo ste prišli?“ „Len tak, obnoviť sa!“

Keby ste len počuli tie spovede, keď najťažší zločinci plačú! Bože, daj mi toľko pokory, žeby som sa od nich niečomu priučil. Svätá spoveď je jedna z najťažších skúšok pokory. A tiež smrť; ak prijmeš smrť, prijímaš skúšku pokory.

Čo sú ešte skúšky pokory? Ak sa darí druhému a nezožiera ťa smútok, ktorý po slovensky voláme závišť, žiarlivosť. Ak nežičíš druhému, žiarliš a neporastieš v čnostiach. Nauč sa už v malých veciach fandiť tomu druhému - dobre, že sa mu darí!

Vychovávajúte tak aj svoje deti a vnúčatá, nedá sa to naučiť na jednu šupu - byť žičlivý a neskôr aj pokorný. Treba sa to učiť pomaličky a na maličkých veciach.

Nemáš hriech, ktorý by ti Pán Boh nemohol odpustiť.

Predstavte si, že prídete k lekárovi s ťažkým zápalom pľúc a nepoviete mu, čo vás bolí, a on vám obviaže koleno. Je to to isté, ako keď prídeš na spoveď a nepriznáš svoj hriech. Ako sa chceš vyliečiť, keď nepovieš diagnózu?

Ježiš tvoju diagnózu pozná, ale čaká na tvoje pokorné priznanie. Nemáš taký hriech, ktorý by ti nemohol odpustiť.

Odkazujem všetkým, že Božie milosrdenstvo je tá najkrajšia vlastnosť. Nikto sa nesmie báť. Nájdite si takého kňaza, ktorému dôverujete a v ktorom máte istotu. Ak vás zožierajú hriechy z mladosti - často sa stáva, že mladí ľudia spravia prešľapy v oblasti čistoty a nevedia sa z toho vymotať - nájdite si kňaza, ktorému budete dôverovať a ktorý vám pomôže.

Keď sa hanbíš v Poprade, sadni na vlak a chod' do Bratislavy. Keď si myslíš, že kňaz si tvoje hriechy pamätá, mylíš sa. Ja pri spovedi počúvam jedným uchom dnu, druhým von.

Nájdí si kňaza a urob si kvalitnú spoveď, lebo nemáš taký hriech, ktorý by ti Pán Boh nemohol odpustiť.

Motýlie krídla

(Myšlienky na november)

Zamýšľať sa nad zmyslom ľudského života, nad jeho cieľom a zavŕšením je iste vhodné a potrebné v každom čase. Predsa však v jesennom období a v čase novembrovej atmosféry, ktorá ešte zaznieva v našich srdciach z návštevy cintorínov v uplynulých dňoch, je pre nás toto obdobie vzácnou príležitosťou uvedomiť si zmysel nášho životného príbehu. Náboženský spisovateľ Donald X. Burt nám ponúka svoj osobný zážitok:

„V jeden jesenný deň prechádzal cez historické bojové pole, na ktorom pred desaťročiami žili, ale aj zomierali muži za hodnoty, ktoré sa im zdali v tom čase vzácne. Krajina je teraz celkom tichá. Príroda divo zarástla a zakryla stopy ľudského násillia. Niekedy to bolo miesto živej smrti, teraz na jeseň to bolo miesto umierajúceho života, keďže príroda sa pripravovala na zimu. Pri prechádzke bol spisovateľ obklopený rojom malých motýlikov, ktoré mali bohato farebne zdobené krídla. Motýle si akoby plným dychom užívali deň na slnku. Donalda Burtu vôbec neprekvapilo toto šantenie motýľov, pretože poznal

- ako mnohí z nás - že väčšinu svojho života trávia tieto stvorenia v tme, až kým nevidia svetlo, hoci iba na jeden deň, aby tak konečne zažili svoj najvyšší let

- vrchol svojho života. Teraz mohli konečne splniť svoju životnú úlohu: lietať z kvetu na kvet, aby siali semená pre novú jar, ktorú si nevedeli ani predstaviť, jar, ktorá už čakala za zimnou tmou.

Tento obraz z prírody nám v mnohom môže priblížiť aj náš ľudský život a jeho zmysel. Veď aj my trávime väčšinu svojho života bez toho, aby sme si uvedomili jeho krásu. Najskôr urobíme veľa pre tento život: rastieme, vzdelávame sa, pripravujeme sa na budúcnosť, zväčša nám neznámu. Keď sa konečne oslobodíme a stojíme na vlastných nohách, musíme priznať, že strávime väčšinu života s veľmi prízemnými úlohami či povrchnou činnosťou. Nemáme často ani veľké sny, ani si nedávame hrdinské ciele, pretože život je na takéto hodnoty prišedivý. Často sme šťastní len preto, že sme prežili deň bez nejakej pohromy a katastrofy. Predsa nám však Boh dáva v našom živote chvíle šťastia a radosti, aby sme okúsili aspoň v nepatrných dávkach z toho, čo nám Boh pripravil. To nám dáva silu aj perspektívu.

Neviem si spomenúť, že by som videl mŕtveho motýľa alebo takého, čo vyzeral zvlášť starý. Ktovie čo sa s nimi stane? Hádám sa rozptýlia, kým sú ešte mladé. Hádám zostanú ušetrené od toho, aby sa čo len na okamih mohli vrátiť do tmy a jednotvárnosti svojej mladosti.

Viera v Boha nás uisťuje, že aj keď sme po krátkom večernom súmraku vytrhnutí zo zeme, je to preto, aby sme zažili večný deň v dome nášho Otca, ktorý nepozná západ slnka. A preto sa vyplatí prežiť každý deň vo svetle Božej lásky.

Viliam Judák „Svetlo všedného dňa“

www.fara.sk/vistuk/